

סדרת הש"ס

לא חילין דף גג, באש"ט
וע"ש, ה' תוספי' סנה' סני' ס'
ד' תוספי' סני', ה'
ה' תוספי' סני', ו'
ו' תוספי' סני', ז'
ז' תוספי' סני', ח'
ח' תוספי' סני', ט'
ט' תוספי' סני', י'
י' תוספי' סני', י"א

גלוין הש"ס

רש"י ר"ה ואין הוסיב
בר ר"ה זה קורין ע"ש
לפניו, קשה לו הא מ"מ
אמר מרבנן ואמאי לא
כתב רש"י כשטוב הוא
קורין רש"י דברי שאלו
מתניין מומר ופסקי רביה
לא היו דהו די רב משם
שמה תרע:

לעוי רש"י

קומיב"ר א' קומיב"ר א'
לבושת:

המביא פרק רביעי ביצה

לד.

עין משפט
גר מצוה

שריך לבדוק. אם יוכלו לקבל ולבנוה הלך כיו"ט לא דלמא פקעי
ואשמח טורח שלא לזור: ואמרי לה שריך לחסמן. להקשות.
בסקה ראשון הם מתחזקין ומתקשים הלך א"ע לזור כיו"ט נמי
הוא דהא לולין עליהם מיהו כיוון דבהסקה זה נעשה כלי אסור:

הכא בקדרה חדשה עסקינן. ומשום לבון רעפים נגעו בה ויש
זוהרם שלא לגשל במחלה בקדרה חדשה ולא יהיה להכל
בקדרה רקנית דלא שייך בה לבון רעפים שפופה קודם שמיני
המים אבל כשמשלן בה מאכל לא שייך בה לבון רעפים:
מודלין הראש והאש והרגלים. אבל כל
גופו של גדי אסור הואיל ויכול
בהפשט הקלה לעשות טפי:
וא"ן מפינין אותן בצונן כדי לחסמן
ואם בשב"ד אפודת הרי זה
בורח. ומינה דלמך לעיל אסור לחסמן
א"ע"פ שהוא עושה נמי כדי לללות
עליהם וי"ל דשמיני בין רעפים למגור
דמגור (שמיני) כיון דהוא עושה ע"י
משקין שאני לדינו דלאו חוסמן:
וא"ן אופין בפורני חדשה שמא
תפחת. וא"ל והא אמרין:
לעיל ואם נכסיל לפנות מותר וי"ל
דהכא שאני צפורני שהוא גדול ויש
לחוש דיתר שמא תפחת:

שצריך לבדוק ואמרי לה מפני שצריך
לחסמן תנן התם^(ה) ידרסה או שטרפה בכותל
או שרצצה בהמה ומפרכתה ושחה מעת
לעת ושחמה כשרה^(ו) א"ר אלעזר בר ינאי
משום ר' אלעזר בן אנטיגנוס יצריכה בדיקה
בעא מיניה ר' ירמיה מרבי זירא מהו לשחמה
ביום טוב מי מחזיקין רעותא ביום טוב
או לא אמר ליה תנינא אין מלבנין את
הרעפים לצלות בהן והוינן בה מאי קא עביד
ואמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן הכא
ברעפים חדשים עסקינן מפני שצריך לבדוק
אמר ליה אנן מפני שצריך לחסמן מתנינן
לה: תניא^(ז) אחד מביא את האור ואחד מבין
את העצים ואחד שופת את הקדרה ואחד
מביא את המים ואחד נוטן בתוכו תבלין
ואחד מגיס כולן חייבין והתניא אחרון חייב
ובולן פטורין הלא קשיא הא דאיתיה אור
מעיקרא הא דאיתיה אור לבסוף בשלמא
כולהו קא עביד מעשה אלא שופת את
הקדרה מאי קא עביד אמר רבי שמעון בן
לקיש הכא בקדרה חדשה עסקינן ומשום
לבון רעפים נגעו בה: ת"ר^(ח) תגור וזכיר
הרשים הרי הן ככל הכלים הנמלין בחצר
אבל יאין סכין אותם שמן ואין משין אותן
בממליית ואין מפינין אותן בצונן כדי לחסמן
ואם בשביל לאפות הרי זה מותר: תנו רבנן
מולגין את הראש ואת הרגלים ומהבהבין
אותן כאור אבל אין טופלין אותם בחרסית
ולא בארובה ולא בסיד ואין גוזזין אותן
במספרים ואין גוזזין את הירק בתספורת שלו
אבל מתקנין את הקונדס ואת העכבויות
ומסנין ואופין בפורני חדשה שמא תפחת: ת"ר
יאין אופין בפורני חדשה שמא תפחת: ת"ר
יאין נופחין במפוח אבל נופחין בשפופרת
ואין מתקנין את השפוד ואין מחדדין אותו
ת"ר^(ט) אין מפצעין את הקנה לצלות בו
מליח אבל מפצעין את האגוז בממליית
ואין חוששין שמא תקרע: מרזגין ועוד
אמר רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב

ואמר לה מפני שצריך
לחסמן. לסחום הנקבים.
ואתנין למפסע מיהא דתנן
דרסה או שטרפה בכותל
או שרצצה בהמה והיא
מפרכתה ושחה מעת לעת
ושחמה כשרה. ותני עלה
ר' אלעזר בן אנטיגנוס אומר
משיהו ר' אלעזר בן ינאי
אפילו שהיה מעת לעת
צריכה בדיקה, ויבין
דצריכה בדיקה לא חששו
לה בירוש' כגם שאין
מלבנים הרעפים,
ואוקימוז משום דצריך
לבדוק. והתא ר' זירא
ואמר אנן מפני שצריך
לחסמן מפינין לה. ת"ר
אחד המביא את האור,
ואחד שופת קדרה חדשה
בלא טפס, ומשולן ליבון
נגעו בה. ואחד נוטן בה שר
סימ, ואחד נוטן בה שר
ואחד נוטן בה תבלין, ואחד
מגיס בה כולן חייבין, והוא
שהיה אין מקדיש לכן
שכולן עשו מעשה, הנותן
עצים משום מרזיק,
והנותן מים משום חמסם,
והנותן בשר משום משל
כו', ואם לא הביא האור
אלא אחר כולן, אינו חייב.

אין נופחין במפוח בו' פיסת ר"י
מללא מפליג בין מפות של
אומנין ובין מפות של כשל הבית כי
היכי דמפליג בשל אומנין בין מפות
לשפופרת משמע דכל המפוחין
אסורים אפילו של כשל הבית נמי
יש לזכר שלא לגפח בו כלל מיהו
העולם נהגו בו הימך ע"י להפכו
מלמעלה למטה ואומר מ"ה ה"ר^(י) פרץ
נ"ע דיש לדמות מה שפיר' מדלא
מפליג וכו' דשמא לא ענינא ליה
דטויל בשל אומני קא מיירי:

ועוד אמר ר' אלעזר עומד אדם
כו'. פרש"י דמשום דקאמר
ר"ה חזק לעיל גבי נוטל אדם קוסם
קאמר הכא ועוד אחריתי לקולא
והקשה רש"י הא חפסקו צבילי טובא
כאין מוליחין האור והיינו במלמח
אחריתי דלא יאמרנו בה רבי אליעזר
ורבנן וכו' לא שייך ציה למימר ועוד
דהכי מוכח בעירובין (דף כג. ושם)
דכל היכא דלפקוין צבצר דלא
איירו בה לא שייך למימר ועוד ע"כ
נראה לפירוש רש"י דהגרסא מהמנהג
משוכסע היא נפסדים והא דלמך
ר' אלעזר עומד אדם כו' יש וקשה
קודם הדין דלא מוליחין וכו' וקשה
דכ"כ גם סדר הגמ' אינו כמשפט
ור"מ אומר דהיכא דהוה מריחוי
לקולא שפיר קאמר ועוד א"ע"ג
דלפקוין צבילי אחריתיה והא דלמרינן
בעירובין דלא שייך למימר ועוד
היינו היכא דהוה מדא לחומרא
שרואה לשנות מילי דאור גבי הדדי:

היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב
היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב

היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב
היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב

רבינו הגאון

אמר לה מפני שצריך לחסמן. לסחום הנקבים. ואתנין למפסע מיהא דתנן דרסה או שטרפה בכותל או שרצצה בהמה והיא מפרכתה ושחה מעת לעת ושחמה כשרה. ותני עלה ר' אלעזר בן אנטיגנוס אומר משיהו ר' אלעזר בן ינאי אפילו שהיה מעת לעת צריכה בדיקה, ויבין דצריכה בדיקה לא חששו לה בירוש' כגם שאין מלבנים הרעפים, ואוקימוז משום דצריך לבדוק. והתא ר' זירא ואמר אנן מפני שצריך לחסמן מפינין לה. ת"ר אחד המביא את האור, ואחד שופת קדרה חדשה בלא טפס, ומשולן ליבון נגעו בה. ואחד נוטן בה שר סימ, ואחד נוטן בה שר ואחד נוטן בה תבלין, ואחד מגיס בה כולן חייבין, והוא שהיה אין מקדיש לכן שכולן עשו מעשה, הנותן עצים משום מרזיק, והנותן מים משום חמסם, והנותן בשר משום משל כו', ואם לא הביא האור אלא אחר כולן, אינו חייב. ת"ר תגור וזכיר הש"ס נמלין בחצר כשאר הכלים, אבל אין סכין אותן בשמן, ואין טשין אותן בממליית, ואין מפינין אותן בצונן לחסמן כדי לחסמן, ואם בשביל לאפות מותר. ת"ר מולגין את הראש ואת הרגלים, ומהבהבין אותן כאור אבל אין טופלין אותם בחרסית ולא בארובה, ואין גוזזין אותן במספרים, ואין נוטין הירק בתספורת שלו, אבל מתקנין את הקונדס ואת העכבויות, ומסנין ואופין בפורני חדשה שמא תפחת, ואין מחדדין אותו, והוא שיהיה חייב לכל המוקצה ערב שבת כו'.

היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב
היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב
היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב
היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב
היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב
היינו רבי אלעזר עומד אדם על המוקצה
ערב